

Kuhinja na kraju grada

Čitavu godinu vodimo, guramo i poticajnim pitanjima podgrijavamo projekt zvan 'Novi vrtić'. U njemu sudjeluju i pridonose svi: djeca, roditelji, odgajatelji, mediji, a nadasve graditelji. Neimari neumorno rade svih pet dana u tjednu osim kad je svetak ili je jako hladno ili pada kiša ili ih jednostavno nema. A mi pratimo rast novog vrtića od ideje do moderne kućerine na brijegu. Čudna neka biljka, raste i zimi (ako nije jako hladno). Dok sve miruje. A onda, u proljeće, dolazi buđenje. Grubo! Novi je vrtić skoro gotov, ali... nema kuhinje! Projektirana je, a zatim i sagrađena, tek nekakva prostorijica u kojoj će biti moguće, eventualno, skuhati čaj. Takozvana 'čajna kuhinja'. A svima je dobro znano da je čaj 'slatka vodica', napitak bez ikakve hranjive i ine vrijednosti. I kako sad, recite mi, u takav vrtić smjestiti dvjestotinjak klinaca? Bez mogućnosti da se spravi prava zdrava hrana, toliko važna i potrebna za zdravlje, rast i razvoj. Pita li se moj unuk, to i nije neki problem, jer on nikad nije gladan i vrtić bez kuhinje bio bi baš po njegovoj mjeri. Ali velika većina današnje populacije predškolaca, kao i svih vrsta u razvoju i šire, ipak, s manje ili više žara, sjeda za objed. I većini je papica nasušna životna potreba. Pogotovo ona ukusna. I zdrava.

A tek desert! Slastica nekakva, na primjer, o tome da i ne govorimo.

Ali, novi vrtić na rubu grada nema kuhinju, nema prostor u kojem će tete kuharice spravljati klopku. Jer, tko je vidio njupati u svakom vrtiću? Neka se nanjupaju doma! Vrtić će se pobrinuti za duševnu papicu, a to je jednako važno, priznat ćete, možda i važnije. Futuristi ionako predviđaju, a police ljekarni sasvim jasno daju na uvid, da će hrana dolaziti u obliku svedenom na najmanju mjeru – kao tablete, kapsulice vitamina, minerala, proteina itd. Potpuno razumijem investitore koji su okrenuti budućnosti i nikako ne shvaćam zašto im sada neki tamo zamjeraju jer im je promakla takva sitnica. A nije. Ljudi samo gledaju daleko napred. Dalekovidni su. I zato ne vide na blizu. Ni prst pred nosom, a kamoli projekt uoči gradnje!

Sve ostalo na novom objektu, a nije toga malo, zapravo u potpunosti odgovara standardima i trebalo bi zadovoljiti svakoga i sve. Osobito one koji će raditi u novom vrtiću. Ali, tko je svijetu još udovoljio?

Neke tete ne odobravaju to što jednu sanitariju dijele dvije skupine. Meni je to baš super! Tim više što pridonosi njezi toplih 'reklakaza-

la' i 'čulačulaodčule' odnosa među ljudima. Tetama i djecom. Fino se uklapa u ideju otvorenih vrata. A i šteti društvena sredstva, što je vrlo poučno za buduće generacije.

Neki misle da je otvorenost zgrade prema jugu, točnije cjelodnevnom sunčanju, loša iz više razloga. Jedni se plaše ljetnih vrućina, a drugi drže da će sunce, piljeći, otkrivati packe i macke na staklu, prašinu na namještaju i još koješta.

Meni je i to super. U meni čuču mačka! Volim sunce!

Sobe dnevnog boravka jednima su premale, drugima dovoljno prostane ali nedovoljno razvedene. Neki bi ih pregradili nekakvim harmonikama. Ja bih vino i gitare!

Jednima je puno važnije imati prostora u garderobi, a drugi bi voljeli imati sobicu za sebe. Ja bih jahtu!

I tako, svatko misli svoje, rjetki su zadovoljni, a ja ne mogu izbjeći neka pitanja koja eto, opet, s punim povjerenjem upućujem vama, svojim vjernim čitalicama i čitačima:

- Kada bi nas, vas ili mene, ili mene i vas konzultirali uoči gradnje nekog vrtića, bi li vrtići bili imalo bliže idealu?
- Imate li ideju o idealu?
- Mislite li da važeći standardi teže idealu?
- Što mislite o normativima broja djece na normirani i nenormirani prostor?
- Jesmo li bedasti moji klinaci i ja kad se silno veselimo jer nam je u novom vrtiću sve super, a najbolje od svega to što je svaka soba 'veća od cijelog našeg vrtića'? Lovro misli da je super 'kaj bumo imali dvoranu s tribinama za gledati od gore da se dolje bolje vidi'. Antonio jedini problem vidi u tome 'kaj uz štenge nije napravljen i jedan tobogan, onak da brže dođe dole', a to je on 'vidil na televiziji' i 'to bi baš bilo super za vrtić'.
- Zašto vam se diže kosa na glavi od pomisli na vrtiće kakvi bi bili da se pita klince?
- Ne mislite li da djeca imaju pravo na dječju kuću, makar je njihov ideal kuća na drvetu?

Vaša Marica Milčec